

Plictisul și greea de politica actuală au îndreptat atenția spre figuri noi, capabile să resusciteze țarisoara. Câteva milioane de dezamăgiți sunt în căutarea unui tânăr autor capabil să le rescrie destinul nefericit. Vor și ei “o țară ca afară”, înțelegând prin asta confort material și relații sociale bine formalizate.

Cererea fiind considerabilă, oferta politică nu s-a lăsat așteptată și a lansat în ultimele șase luni mai multe proiecte decât în cei 20 și ceva de ani de experimente cu o singură ideologie. Așa au apărut fel de fel de oameni noi, personaje odihnite, cariere manageriale au fost semiabandonate de dragul implicării patriotice, etc.

Dreapta politică reprezintă, în acest moment, bastionul imaginar din care sunt lansate misiuni izbăvitoare. Liderul Salvator există în chestionarele sociologice, apare în focus grupuri, deci trebuie inventat cât mai repede.

Și acum o scurtă paranteză. Ron Paul are 77 de ani și a candidat de trei ori la președinție. Și-a început cariera politică pe la începutul anilor '70, continuată cu mai puțin sau mai mult succes până astăzi. A fost ridiculizat, ignorat, marginalizat, dar nu a făcut nicio concesie. Spune aceleași lucruri în permanență. Este oricum, numai o figură nouă nu. Discursurile lui nu strălucesc (un mare teoretician libertarian spunea că nu îl poate urmări), nu dansează la emisiuni, nu are mulți fani celebri, nu reprezintă omul Providenței, nu te seduce prin stil. Și cu toate astea, ideile lui, de bun simț, (etalon aur, reducerea cheltuielilor, izolaționism, etc) sunt de negăsit în orice

alta tabara politica, fiind din acest punct de vedere mai proaspete decat orice declinare a unui tanar abia iesit din laboratoarele consultantilor politici.

Bine, bine, dar care este relevanta celor doua situatii?, se poate intreba cititorul. Pai, sugestia ar fi ca ideile conteaza, iar oamenii (politici) trebuie judecati in primul rand pentru filosofia sociala promovata, si nu neaparat pentru asezarea lor temporala, chiar daca unii dintre ei pot fi persoane absolut oneste si admirabile. Pentru ca, dupa cum stim de la von Mises, socialismul nu functioneaza nici macar pentru ingeri.

Asa ca, de pilda, oricat de bun matematician si ecologist ar fi Nicusor Dan, el nu reprezinta nicio modificare fundamentala fata de perspectiva Ion Iliescu "proprietatea privata este un mof". Schimbati figura, dar ideile raman aceleasi. De asemenea, nu e nimic nou nici in ideile fostului prim-ministru Mihai Razvan Ungureanu, care doreste un guvern minim in relatia cu cetatenii, dar vrea ca statul sa colecteze cu aproape 30% mai multe venituri la buget, fata de cat ia in prezent. Aceasta idee se intalneste, de la stanga la dreapta, fara niciun fel de discriminare. Nu inseamna insa ca are vreo valoare economica (cu cat statul cheltuie mai mult, cu atat individul cheltuie mai putin, foarte pe scurt).

In concluzie, suntem prizonierii ideilor, nu ai oamenilor. "Suntem toti keynesisti acum" (Nixon) si nu prea reusim sa spargem aceasta paradigma. Schimbam figurile, inlocuim lozincile, le coloram altfel, ne entuziasmam pe moment, insa la final ramanem neconsolati. Nu avem nevoie de oameni noi, ci de idei vechi, unele foarte vechi, preferabil dinainte de 1789! {jcomments on}

Oameni noi, idei vechi

Scris de Ninel Ganea
Marți, 29 Mai 2012 22:46
